

REGLUGERÐ

82

31. júlí

um fjárhagsráð, innflutningsverzlun, gjaldeyrismeðferð og verðlagseftirlit.

Samkvæmt heimild í lögum nr. 70 5. júní 1947, um fjárhagsráð, innflutningsverzlun og verðlagseftirlit, er hér með sett eftirfarandi reglugerð.

I. KAFLI

Um fjárhagsráð og fjárfestingu.

1. gr.

Tilgangurinn með starfi fjárhagsráðs er að samræma framkvæmdir einstaklinga og hins opinbera þannig, að komið verði í veg fyrir atvinnuleysi eða ofpenslu.

Framkvæmdum skal því hagað samkvæmt fyrirfram gerðri áætlun, er fjárhagsráð semur og ríkisstjórnin samþykkir. Fjárhagsráð gefur ríkisstjórninni mánaðarlega skýrslu um starfsemi sína.

2. gr.

Í áætlun fjárhagsráðs um heildarframkvæmdir ár hvert, skal gerð grein fyrir kostnaði við allar stærri framkvæmdir og með hverjum hætti fjár skuli aflað til þeirra, enda skal kveða á um það í áætluninni, í hverri röð framkvæmdir skuli gerðar.

3. gr.

Við samningu heildaráætlunar um fjárfestingu skal fjárhagsráð leita samvinnu við opinberar stofnanir, félög og einstaklinga, sem hafa með höndum framleiðslu eða framkvæmdir, verzlun, iðnað eða annan atvinnurekstur, er fjárfestingu þarf til.

Fjárhagsráð getur, þegar það telur þess þörf, kvatt þessa aðila til funda og fengið hjá þeim hverjar þær skýrslur, er það telur þurfa.

Skulu þeir fyrir þann tíma, er fjárhagsráð ákveður, senda því áætlun um stofnfjárbörf sína, lánsfjárbörf, gjaldeyrishörf og vinnuafsbörf og annað það, er fjárhagsráð telur máli skipta.

4. gr.

Fjárhagsráð skal beita sér fyrir samvinnu atvinnurekenda og verkamanna um bætta aðstöðu verkafólks á vinnustöðum, betri hagnýtingu vinnuafls og aukin vinnuafköst.

Fjárhagsráði er heimilt að leggja fyrir vinnumiðlunarskrifstofur landsins að láta fara fram skrásetningu verkafólks almennt eða í einstökum starfsgreinum á þeim tíma og eftir þeim reglum, er fjárhagsráð ákveður.

5. gr.

Fjárhagsráð skal og hafa samvinnu við lánsstofnanir í landinu um samningu og framkvæmd fjárfestingaráætlunar og ber lánsstofnunum að skýra fjárhagsráði frá fjármagni því, er þær hafa yfir að ráða, hvernig því er varið og á hvern hátt það skiptist milli einstakra atvinnugreina.

Nú telur fjárhagsráð eigi nægilega séð fyrir fjárbörf fyrirtækja, er það telur nauðsyn bera til að stofnsetja, og skal það þá leita samvinnu við ríkisstjórn, lánsstofnanir, eða aðra þá aðila, er hlut geta átt að máli um fjárframlög eða fjársöfnun til slíkra fyrirtækja.

6. gr.

Fjárhagsráð skal jafnframt því sem það semur áætlun um heildarframkvæmdir gera sérstaka áætlun um framkvæmdir ríkisins áður en fjárlög eru samin ár hvert. — Í þessari áætlun, er ríkisstjórn og Alþingi hafa til hliðsjónar við setningu fjárlaga, skal stefnt að hinu sama marki og áður greinir, að sjá um að allir landsmenn hafi næga vinnu, en komið sé í veg fyrir offramkvæmdir, er valdi erfiðleikum fyrir framleiðsluna og raski fjármálalegu jafnvægi þjóðarinnar.

7. gr.

Til hvers konar fjárfestingar einstaklinga, félaga og opinberra aðila, hvort sem er til stofnunar nýs atvinnurekstrar, til aukningar á atvinnurekstri, húsbygginga, skipakaupa, skipabygginga, hafnar-, vega- og brúargerða, rafveitna eða hvers konar annarra framkvæmda og mannvirkja, þarf leyfi fjárhagsráðs eða þess aðila, sem það felur slíkar leyfisveitingar.

Þetta gildir einnig um framhald ofangreindra framkvæmda, sem þegar eru hafnar.

Til fjárfestingar telst þó eigi venjulegt viðhald eldri tækja og mannvirkja.

8. gr.

Þeir, sem hafa í hyggju að hefja framkvæmdir eða halda áfram framkvæmdum, sem þegar eru hafnar, þess eðlis sem að framan greinir (sbr. 7. gr.), skulu sækja um leyfi til fjárhagsráðs, eftir nánari fyrirætlum þess.

Umsókn um leyfi til fjárfestingarframkvæmda skal leyfisbeiðandi láta fylgja teikningu, nákvæma áætlun um kostnað, efni til framkvæmdanna, vinnuafliþörf og hvernig hann ætlar að afla fjár til verksins.

9. gr.

Fjárhagsráð skal svara leyfisbeiðnum svo fljótt, sem við verður komið, og skal leitast við að eigi verði á svörum slíkar tafir, að hamli framkvæmdum eða valdi erfiðleikum fyrir leyfisbeiðanda.

10. gr.

Fjárhagsráð getur falið viðskiptanefnd (sbr. II. kafla) eða öðrum aðila afgreiðslu einstakra fjárfestingarleyfa eða tiltekinna flokka fjárfestingarleyfa eftir reglum, er fjárhagsráð setur.

11. gr.

Heimilt skal, án fjárfestingarleyfis:

1. að gera mannvirki eða tæki, sem eigi kostar meira í vinnu og efni en kr. 10000.00;
2. að byggja íbúðarhús til nota fyrir sjálfan sig eða skyldulið sitt, enda sé húsið ekki stærra en 350 rúmmálsmetrar og eigi óeðlilega mikið í það borið á neinn hátt, og húseigandinn vinni að byggingu þess sjálfur með skylduliði sínu að mestu leyti;
3. að byggja verbúðir eða útihús á bújörðum, enda kosti framkvæmdir eigi í efni og vinnu meira en kr. 50000.00.

Þær framkvæmdir, sem hér eru leyfðar, verður að tilkynna til fjárhagsráðs mánuði áður en verkið hefst, og fylgi tilkynningunni nákvæm teikning og áætlun um verð, fjármagn til byggingarinnar og hverjir að byggingunni vinna.

Fjárhagsráð getur þó bannað slíkar framkvæmdir, ef það telur, að þær séu óeðlileg soun á vinnu og efni, eða að sá, sem hefur í hyggju að byggja húsið, hafi þess ekki þörf né skyldulið hans.

Enn fremur getur ráðið stöðvað verkið eftir að það er hafið, ef rangar upplýs-

ingar hafa verið gefnar um stærð hússins, fjármagn til þess, vinnuafli eða annað, 82
sem verulegu máli skiptir.

31. júlí

II. KAFLI

Um skipun, stjórn og starfssvið viðskiptanefndar.

12. gr.

Ríkisstjórnin skipar eftir tillögum fjárhagsráðs fimm manna nefnd og þrjá til vara, er fari með störf innflutnings- og gjaldeyrisdeildar samkv. lögum um fjárhagsráð, innflutningsverzlun og verðlagseftirlit. Nefnd þessi kallast viðskiptanefnd og lýtur yfirstjórn fjárhagsráðs.

Afl atkvæða ræður úrslitum einstakra mála í viðskiptanefnd. Ágreiningi um meiri háttar mál geta einstakir nefndarmenn skotið til fjárhagsráðs.

13. gr.

Hlutverk viðskiptanefndar er:

1. Að gera tillögur til fjárhagsráðs fyrir ár hvert um heildaráætlun um útflutning og innflutning þess árs, magn og verðmæti. Skal áætlun þessi miðast við það að hagnýta sem bezt markaðsmöguleika og fullnægja sem hagkvæmast innflutningsþörf landsmanna.

Fyrir yfirstandandi ár skal áætlun þessi gerð að því leyti, sem við verður komið.

2. Að úthluta í samræmi við áætlun fjárhagsráðs til innflytjenda innflutnings- og gjaldeyrisleyfum fyrir þeim vörum, sem háðar eru leyfisveitingum og setja þau skilyrði um þau, sem nauðsynleg kunna að vera vegna viðskiptasamninga eða af öðrum ástæðum.

Úthlutun leyfa skal við það miðuð, að verzlunarkostnaður og gjaldeyris-eyðsla verði sem minnst. Reynt verði, eftir því sem frekast er unnt, að láta þá sitja fyrir innflutningsleyfum, sem bezt og hagkvæmust innkaup gera og sýna fram á, að þeir selji vörur sínar ódýrast í landinu. Skal þetta gilda jafnt um kaupmannaverzlanir og samvinnuverzlanir og miðað við það, að neytendur geti haft viðskipti sín þar, sem þeir telji sér hagkvæmast að verzla.

3. Að úthluta öðrum gjaldeyrisleyfum en þeim, sem í 2. tölulið greinir.
4. Að fara með vöruskömmtnu eftir ákvörðun fjárhagsráðs.
5. Að ráðstafa, ef nauðsyn ber til, farmrými í skipum, er annast eiga vöruflutninga til landsins og eru eign islenzkra aðila eða á vegum þeirra.
6. Að fara með verðlagsáskvarðanir og verðlagseftirlit.
7. Önnur störf, er fjárhagsráð kann að fela henni.

14. gr.

Fjárhagsráð semur skrá um þær vörur, sem ætíð skulu greiddar af nýbyggingar-reikningi, sbr. 1. gr. laga um fjárhagsráð, en auk þess getur fjárhagsráð ákveðið, að annað efni í tiltekna nýbyggingar skuli greitt af fé þessu. Um leyfisveitingar fyrir vörum þessum fer eftir nánari fyrirráðgjöf fjárhagsráðs til viðskiptanefndar. Viðskiptanefnd færir leyfisveitingar þessar á sérstaka skrá og áritar leyfin til leiðbeiningar fyrir bankana.

15. gr.

Viðskiptanefnd skal daglega senda fjárhagsráði skýrslu um leyfisveitingar í því formi, sem það ákveður.

Aldrei má viðskiptanefnd veita meiri leyfi í neinum vöruflokki, en innflutnings-áætlun segir til um, nema til komi samþykki fjárhagsráðs.

- 82 Ef sótt er um innflutnings- og gjaldeyrisleyfi fyrir vörum til framkvæmda, er 31. júlí hafa fjárfestingu í för með sér, skal viðskiptanefnd, áður en ákvörðun er tekin um beiðnina, ganga úr skugga um, hvort hlutaðeigandi hafi fjárfestingarleyfi.

16. gr.

Fjárhagsráð getur, hvenær sem því þykir ástæða til, lagt fyrir viðskiptanefnd að stöðva með öllu eða draga úr leyfisveitingum í tilteknum vöruflokkum, þótt ráðið hafi áður samþykkt innflutningsáætlun, sem gerir ráð fyrir meiri innflutningi á þeim vörum.

III. KAFLI

Um verðlag og verðlagseftirlit.

17. gr.

Viðskiptanefnd hefur með höndum verðlagsákvæðanir og eftirlit með öllu verðlagi. Miða skal hún verðlagsákvæðanir við þörf þeirra fyrirtækja, sem hafa vel skipulagðan og hagkvæman rekstur.

Nefndin hefur bæði af sjálfsdáðum og að fyrirlagi fjárhagsráðs eða ríkisstjórnar vald og skyldu til að ákveða hámarksverð á hvers konar vörum og verðmæti, þar á meðal hámark álagningar, umboðslauna og annarrar þóknunar, sem máli skiptir um verðlag í landinu. Svo getur og viðskiptanefnd úrskurðað um aðra kostnaðarliði, sem máli skipta um verðlagningu á vörum. Þá getur nefndin ákveðið gjöld fyrir flutning á landi, sjó og lofti, þar með talin farmgjöld og afgreiðslugjöld, enn fremur greiðslur til verkstæða fyrir alls konar verk, svo sem pípu- og raflagnir, smíðar, málningu og veggfóðrun, saumaskap, prentun og því um líkt. Þá getur viðskiptanefnd ákveðið hámarksverð á greiðasölu, veitingum, fæði, snyrtingu, fatapressun og aðgöngumiðum að almennum skemmtunum og öðru slíku. Á hinn bóginn hefur nefndin ekki vald til verðákvörðunar á þeim vörum, sem verðlagðar eru samkvæmt sérstökum lögum, né vöru, sem seld er úr landi, eða launa fyrir verk, sem ákveðin hafa verið með samningum stéttarféлага.

18. gr.

Ríkisstjórnin skipar, að fengnum tillögum fjárhagsráðs, verðlagsstjóra, sem gerir tillögur til viðskiptanefndar um verðlagsákvæði og hefur á hendi framkvæmd þeirra og eftirlit með að þeim sé hlýtt. Hann skipar trúnaðarmenn um land allt til verðlagseftirlits og hefur á hendi allan daglegan rekstur í sambandi við verðlags-eftirlitið.

Ef upp rís ágreiningur um skilning á verðlagsákvæðum, sker viðskiptanefnd úr.

19. gr.

Úrskurðir og ályktanir viðskiptanefndar eru fullnaðarúrslit einstakra verðlagsmála. Þó má taka mál til meðferðar af nýju, ef ástæður hafa breytt eða nýjar skýrslur komið fram, er máli skipta. — Enga verðlagsákvörðun, sem hafa mundi í för með sér augljósa hækkun á verðlagsvísitölu, má nefndin þó gera, nema málið sé fyrst rætt við fjárhagsráð.

20. gr.

Allar verðlagsákvæðanir, sem samþykktar eru af viðskiptanefnd, skulu birtar af verðlagsstjóra þegar í stað, og ganga þær í gildi jafnskjótt og gilda þær til öðru vísi er ákveðið. Ákvæðanir skulu birtar á þann hátt, að þær verði almenningi kunnar á því verðlagssvæði, er þær ná til.

IV. KAFLI

Um innflutning og gjaldeyrismeðferð.

21. gr.

Engar vörur, sem háðar eru leyfisveitingum samkvæmt 11. gr. laga nr. 70 5. júní 1947, um fjárhagsráð, innflutningsverzlun og verðlagseftirlit, má flytja til landsins án leyfis fjárhagsráðs eða viðskiptanefndar.

Leyfi þarf þó ekki til að flytja til landsins:

1. Fatnað og aðrar ferðanauðsynjar, sem tilheyra farþegum, sem koma til landsins frá útlöndum, að svo miklu leyti, sem tolleftirlitsmenn telja farangur þenna til eigin afnota farþeganna á ferðalaginu.
2. Íslenzkar vörur, sem endursendar eru til landsins frá útlöndum, ef þær eru endursendar í sömu umbúðum og þær voru sendar héðan, og þeim fylgir vottorð erlendra tollstjórnar um það, að varan sé komin í erlent tollumdæmi héðan og send þaðan í sömu umbúðum og hún kom þangað.
3. Vörur, sem ætlaðar eru til afnota sendiherra erlendra ríkja og annarra, sem samkvæmt lögum og venju njóta hér tollfrelsis eftir nánari reglum, sem fjármálaráðherra setur.

22. gr.

Hver sá, sem flytja vill til landsins vörur, sem háðar eru leyfisveitingum samkvæmt 11. gr. laganna, skal senda viðskiptanefnd umsókn um það með hæfilegum fyrirvara, og skulu umsókninni fylgja þau gögn og skýrslur, er nefndin krefst.

23. gr.

Skipstjórar, farstjórar og afgreiðslumenn skipa og annarra farartækja mega ekki afhenda viðtakendum aðfluttar vörur, sem leyfi þarf til að flytja hingað til lands, nema með samþykki hlutaðeigandi tollstjóra eða umboðsmanns hans, en þeir veita ekki slíkt samþykki, nema fyrir liggji leyfi viðskiptanefndar til að flytja vörurnar inn.

Póstafgreiðslumenn afhenda ekki vörur, sem koma frá útlöndum í pósti og háðar eru leyfisveitingum, nema fyrir liggji leyfi viðskiptanefndar til að flytja vörurnar inn.

24. gr.

Innflytjendum ber að afhenda tollstjórum og umboðsmönnum þeirra innkaupsreikninga í tvíriti yfir vörurnar, ef þær hafa verið keyptar erlendis, ásamt innflutningsleyfum fyrir þeim vörum, sem háðar eru leyfisveitingum, áður en þær eru teknar til tollmeðferðar, en þegar vörur eru tollskoðaðar, skal bera innflutningsleyfin saman við innkaupsreikningana og vörurnar.

Þegar vörur eru tollafgreiddar, skal afhenda innflytjendum annað eintak innkaupsreikninganna með áritun um að innflutningur hafi farið fram. Skal þetta eintak vera til afnota fyrir gjaldeyriseftirlitið.

25. gr.

Að fráskildum greiðslum fyrir vöruinnflutning, sem er ekki háður leyfisveitingum samkvæmt 11. gr. laganna, má engan gjaldeyri láta af hendi án leyfis viðskiptanefndar, nema séu greiðslur vegna ríkissjóðs eða banka eða vextir og afborganir bæjar- og sveitarfélaga. Bankarnir gefa fjárhagsráði mánaðarlega skýrslu um þessar greiðslur.

Landsbanki Íslands og Útvegsbanki Íslands h.f. hafa einkarétt til þess að verzla með erlendan gjaldeyri. Þó er pósthjórninni heimil slík verzlun innan þeirra takmarka, sem viðskiptamálaráðherra setur.

82 Að selja erlendan gjaldeyri er að láta hann af hendi fyrir íslenzkan gjaldeyri
31. júlí eða aðra greiðslu, í hverju sem fólgin er, en að kaupa erlendan gjaldeyri er að fá hann fyrir íslenzkan gjaldeyri eða aðra greiðslu, í hverju sem fólgin er.

Til gjaldeyris teljast myntaðir peningar, peningaseðlar, ávísanir, víxlar, skulda-
bréf og önnur verðbréf og skuldbingar, sem hljóða um greiðslu í peningum.

Landsbanki Íslands og Útvegsbanki Íslands h.f. skulu undir umsjá viðskiptamála-
ráðuneytisins hafa öruggt eftirlit með því, að misnotkun á erlendum gjaldeyri eigi sér
ekki stað í skjóli frjáls innflutnings. Skulu bankarnir setja upp sameiginlega gjald-
eyriseftirlitsskrifstofu og haga þessu eftirliti þannig, að það verði sem hagkvæmast
og öruggast. Þeim, sem kaupa vilja erlendan gjaldeyri til þess að greiða fyrirfram
vörur eða annað, skal skylt að láta afgreiðslubankanum í té skuldbindingu í tvíriti um
að leggja fyrir sameiginlega gjaldeyriseftirlitsskrifstofu bankanna innan hæfilegs
tíma innflutningsskjöl frá erlendum aðila með áritun tollstjóra um að innflutningur
hafi farið fram; eða, ef um er að ræða greiðslur fyrir annað en vörur, önnur gögn,
sem gjaldeyriseftirlitsskrifstofan telur fullnægjandi til sönnunar því, að gjaldeyrin-
um hafi verið ráðstafað í samræmi við gjaldeyrisleyfið, eða önnur skilyrði, sem sett
hafa verið. Enn fremur að endurgreiða afgreiðslubankanum í sama gjaldeyri þann
afgang, sem verða kann, eða alla fjárhæðina, ef svo fer, að fyrirhuguð kaup takast
ekki eða að ástæðan til yfirfærslunnar fellur niður af öðrum orsökum. Ef frekari
dráttur, en gert er ráð fyrir í upphafi, verður á fullnægingu þessara skuldbindinga,
er viðskiptamönnum skylt að gera gjaldeyriseftirlitsskrifstofunni skriflega fulla
grein fyrir ástæðum til þess. Bregðist þetta, skal gjaldeyriseftirlitsskrifstofunni skylt
að tilkynna viðskiptanefnd þetta, og tekur hún frekari ákvörðun í málinu.

Gjaldreyriseftirlitsskrifstofu bankanna er skylt að láta fjárhagsráði í té allar
þær upplýsingar um gjaldeyrisverzlunina, sem það kann að æskja.

Allur erlendum gjaldeyrir, sem menn eiga eða eignast, skal seldur áðurgreind-
um bönkum. Undanskilið þessu er það fé, sem lagt hefur verið í nýbyggingarsjóð í er-
lendum gjaldeyri og váttryggingarandvirði skipa, greitt í erlendum gjaldeyri. Skal
slíkur gjaldeyrir vera í vörzlum bankana eða undir þeirra eftirliti.

26. gr.

Erlendis er eigendum íslenzkra skipa og annarra farartækja heimilt að láta af
hendi erlendan gjaldeyri, sem þeir fá í flutningsgjöld, fargjöld og önnur slík gjöld,
sem þar eru innt af hendi til greiðslu á skyldugreiðslum til skipverja og starfs-
manna sinna erlendis og á öðrum nauðsynlegum kostnaði vegna afgreiðslu og veru
skipanna og farartækjanna erlendis, svo og nauðsynjum skipanna og farartækjanna,
þar til er þau koma hingað, en skylt er eigendum skipanna og farartækjanna að gera
gjaldreyriseftirlitsskrifstofu bankanna fullnægjandi grein fyrir öllum slíkum greiðsl-
um í erlendum gjaldeyri. — Enn fremur getur gjaldreyriseftirlitsskrifstofan heim-
ilað innlendum váttryggingarfélagum, sem endurbyggja erlendis, að ráðstafa þeim
erlendum gjaldeyri, sem þau fá greiddan í iðgjöldum og sem tjónabætur, en aðeins til
greiðslu á endurtryggingargjöldum og öðrum eðlilegum kostnaði við tryggingar-
starfseminni á því landi, sem gjaldreyristeknanna er aflað, en skylt er þeim að
gera gjaldreyriseftirlitsskrifstofu bankanna ársfjórðungslega fullnægjandi grein fyrir
ráðstöfun gjaldreyrisins.

Fjárhagsráð getur sett nánari reglur, ef það telur þess þörf, til tryggingar því að
heimild þessi verði eigi misnotuð.

27. gr.

Öllum erlendum gjaldeyri, sem bankarnir kaupa, skal skipt milli þeirra þannig,
að Útvegsbankinn fái $\frac{1}{3}$ hluta alls gjaldreyrisins, ef hann óskar þess, fyrir inn-
kaupsverð, hlutfallslega af hverri mynt, sem keypt er á mánuði hverjum.

Hlutfalli þessu getur ráðherra breytt, ef báðir bankarnir samþykkja.

28. gr.

82

Útflytjendum íslenzkra afurða og annarra vara er skylt að láta koma fyrir þær 31. júlí
erlendan gjaldeyri og afhenda hann til banka þeirra, er um getur í 25. gr.

Skylda þessi nær þó ekki til:

1. Fatnaðar og annarra nauðsynja, sem farþegar á skipum eða öðrum farartækjum hafa með sér til útlanda til eigin nota á ferðalaginu.
2. Notaðra heimilismuna og annarra nauðsynja manna, sem eru að flytja til útlanda.
3. Endursendra aðfluttra vara, sem ekki eru seldar til útlanda eða eiga að seljast þar og engin greiðsla kemur fyrir, nema greitt hafi verið fyrir þær við innflutning.
4. Gjafa og sýnishorna, sem engin greiðsla kemur fyrir.

29. gr.

Áður en vörur eru fluttar héðan til útlanda skulu útflytjendur afhenda tollstjóra eða umboðsmanni hans skýrslu á þar til gerðum eyðublöðum um hina útfluttu vöru, og afrit af farmskirteini eða fylgibréfi yfir vörurnar, ef það hefur verið gefið út, svo og afrit af sölureikningi yfir vöruna, ef salan hefur farið fram, en ef salan fer fram síðar, þá skuldbindingu um að afhenda sölureikning, þegar salan hefur átt sér stað.

Sölureikningur fyrir útfluttar vörur skal hljóða um greiðslu í erlendri mynt, en á skýrslum þeim, sem um ræðir í 1. málsgrein, skal söluverðið gefið upp í íslenskri mynt og skal miða við dagsgengi.

Skýrslur þær og skjöl, sem ræðir um í 1. málsgr. þessarar greinar, skulu afhentar svo tímanlega, að fram geti farið skoðun á vörunum, ef þörf krefur, áður en fermyng þeirra á sér stað. Skýrslu þarf þó ekki að gefa um vörur þær, sem um ræðir í tölulíðunum 1—4 í 28. gr.

Hins vegar ber að framvísa öllum slíkum vörum fyrir tolleftrilitsmanni, sem er að rannsókni í skipi eða farartæki eða afgreiðir það til útlanda.

Útflytjendur ísfisks, sem seldur er á erlendum markaði, skulu senda gjald-eyrisskrifstofu bankanna skilagrein (yfirlitsreikning) yfir hverja einstaka sölu, frá aðilum þeim, sem annast söluna erlendis, strax og þær berast, og enn fremur önnur gögn í þessu sambandi, sem skrifstofan kann að óska eftir samkvæmt 31. gr.

30. gr.

Skýrsla sú eða yfirlýsing, sem ræðir um í 29. gr., skal vera skrifleg og tilgreina eftirtalin atriði:

1. Tölu, magn og tegund varanna.
2. Söluverð, ef salan hefur farið fram, annars fob. gangverð varanna.
3. Allan kostnað, sem greiddur er í íslenskum gjaldeyri og fellur á vöruna til útlanda, svo sem flutningsgjöld og váttryggingu.
4. Ákvörðunarstað varanna.
5. Nafn og heimili viðtakanda varanna.
6. Hvar og hvernig vörurnar séu greiddar eða eigi að greiðast:
 - a. Hafi vörurnar verið greiddar fyrir fram, ber útflytjendum að leggja fram vottorð frá bönkunum um það, að þeir hafi mótttekið andvirðið í erlendum gjaldeyri.
 - b. Eigi greiðsla að fara fram síðar, ber útflytjendum að undirrita skuldbindingu um að skila andvirðinu í erlendum gjaldeyri til bankanna og skal tilgreint, hvenær og í hvaða banka greiðsla sé væntanleg.

82

31. júlí

31. gr.

Gjaldeyriseftirlitsskrifstofa bankanna hefur eftirlit með því, að til skila komi allur gjaldeyrir, sem á að greiðast fyrir útfluttar vörur og annað, sem greiðast á með erlendum gjaldeyri, og getur hún krafist upplýsinga og skýrslna í því sambandi, er hún telur nauðsynlegar. Skal hún gefa fjárhagsráði og viðskiptamálaráðuneytinu vikulega skýrslu um innborganir, sem bönkunum berast í erlendum gjaldeyri.

32. gr.

Annað samrit af farmskrá þeirri, sem ræðir um í 1. mgr. 33. gr. laga nr. 63 31. des. 1937, skulu tollstjórar eða umboðsmenn þeirra senda Landsbanka Íslands ásamt skjölum þeim, sem ræðir um í 29. gr.

Aðalfarmskrá þá, sem ræðir um í 2. mgr. 33. gr. framannefndra laga nr. 63 31. des. 1937, skulu tollstjórar eða umboðsmenn þeirra fyrst um sinn og þar til er önnur skipun verður á því gerð, senda Landsbanka Íslands.

Auk farmskráa, sem skipstjórar, farstjórar og afgreiðslumenn skipa og annarra farartækja skulu gera yfir útflutningsvörur, sem skipið eða farartækið hefur tekið til flutnings og koma á farmskrá, skulu skipstjórar eða farstjórar gera og afhenda tolleftirlitsmanni, áður en skipið eða farartækið leggur úr höfn, skrá yfir vörur þær, sem skipið eða farartækið hefur tekið úr landi og ætlaðar eru útflutningsskipinu eða farartækinu sjálfu, skipverjum eða starfsmönnum og farþegum til neyzlu og notkunar í skipinu eða farartækinu.

Skipstjórar eða farstjórar eru enn fremur skyldir til að gefa tolleftirlitsmanni, ef ástæða þykir til, skýrslu um það, hvernig vörur þær, sem ræðir um í 3. mgr. þessarar greinar, hafa verið greiddar og til hvers eða hverra greiðslan hefur gengið eða á að ganga.

33. gr.

Bannað er að flytja íslenzkan og erlendan gjaldmiðil (seðla og mynt) úr landi. Þó er farþegum heimilt að taka með sér til útlanda til notkunar þar 50 krónur í íslenzkum gjaldeyri eða jafngildi þess í erlendum gjaldeyri.

34. gr.

Tollstjórar, hver fyrir sitt umdæmi, skulu láta Hagstofu Íslands í té nákvæma skýrslu um magn, tegund og söluverð útfluttrar vöru, jafnskjótt og skip eða farartæki, sem vöruna flytur, leggur frá landi. Enn fremur skulu þeir eigi síðar en 5. hvers mánaðar láta hagstofunni í té skýrslu um innflutning í næsta mánuði á undan, og skal skýrslan vera í því formi, sem hagstofustjóri ákveður.

35. gr.

Hver sá, er innflutnings- eða gjaldeyrisleyfi fær, greiði fjárhagsráði $\frac{1}{2}\%$ af fjárhæð þeirri, sem leyfið hljóðar um, þó aldrei minna en 1 krónu fyrir hvert einstakt leyfi. Skal gjaldi þessu varið til að standast kostnað af fjárhagsráði og framkvæmd laga nr. 70/1947, um fjárhagsráð, innflutningsverzlun og verðlagseftirlit. Leyfisgjaldið greiðist við afhendingu leyfanna.

V. KAFLI

Ýmis ákvæði.

36. gr.

Fjárhagsráð hefur rétt til að ráða sérfræðinga og annað starfsfólk í þjónustu sína.

Viðskiptanefnd, verðlagsstjóri og aðrir aðilar, er starfa í umboði fjárhagsráðs, 82
ráða starfslið að fengnu samþykki fjárhagsráðs, enda ákveður fjárhagsráð laun 31. júlí
þess. — Fjárhagsráð setur þessum aðilum almennar starfsreglur svo og reglur um
einstök atriði í starfi þeirra.

37. gr.

Fjárhagsráðsmönnum, viðskiptanefndarmönnum, verðlagsstjóra og starfsmönnum þessara aðila er bannað, að viðlagðri ábyrgð eftir ákvæðum almennra hegningarlaga um opinbera starfsmenn, að skýra óviðkomandi mönnum frá þeim atriðum, er þeir verða áskynja um af skýrslum þeim, sem látnar eru í té samkvæmt lögum nr. 70/1947 og reglugerð þessari, að því leyti, sem þau varða einstaka menn eða einstök fyrirtæki.

38. gr.

Fjárhagsráð getur veitt undanþágu frá ákvæðum reglugerðar þessarar, ef sérstaklega stendur á, enda komi samþykki ríkisstjórnarinnar til. Undanþága má þó aldrei fara í bág við lög nr. 70/1947.

39. gr.

Hver sá, er vanrækir að láta fjárhagsráði, innflutnings- og gjaldeyrisdeild eða embættismönnum þeim, sem þessir aðilar til þess setja, í té skýrslur þær, sem honum er skylt að gefa samkvæmt ákvæðum reglugerðar þessarar, skal sæta 20—200 kr. dagsektum. Sá, sem gefur sömu aðilum rangar skýrslur, skal sæta refsingu samkvæmt ákvæðum 15. kafla almennra hegningarlaga.

Brot gegn ákvæðum reglugerðar þessarar, og reglum settum samkvæmt þeim, varða sektum allt að 200 þús. kr. Ef miklar sakir eru eða ef brot er ítrekað, má svipta sökunaut atvinnurétti um stundarsakir eða fyrir fullt og allt. Upptaka eigna samkvæmt 69. gr. almennra hegningarlaga skal og heimil vera.

40. gr.

Reglugerð þessi öðast þegar gildi, og er þá jafnframt úr gildi felld reglugerð nr. 7 frá 16. janúar 1946 og reglugerð nr. 2 frá 9. janúar 1945.

Forsætisráðuneytið, 31. júlí 1947.

Stefán Jóh. Stefánsson.

Birgir Thorlacius.

REGLUGERÐ

83

11. ágúst

um skömmtnun á nokkrum byggingarvörum.

Samkvæmt heimild í 2. mgr. 11. gr. I. nr. 70 1947 svo og I. nr. 37 1939 og I. nr. 59 1940 er hér með sett eftirfarandi reglugerð:

1. gr.

Frá og með 12. ágúst 1947 er bannað að selja hvers konar trjávið, krossvið og hvers konar þilplötur, sement og steypustyrktarjárn, nema gegn leyfum, sem út eru gefin af viðskiptanefnd fjárhagsráðs, sbr. þó 6. gr.

2. gr.

Allir, sem verzla með vörutegundir þær, er um ræðir í 1. gr., hvort heldur er í smásölu eða heildsölu, skulu fyrir 14. ágúst 1947 gefa viðskiptanefnd skýrslu um